

Een Sliedrechts suikerzakje

In Nederland werd het in de jaren '50 steeds gewoner dat de horeca een suikerzakje liet maken, bedrukt met eigen tekst en afbeelding. Vanaf omstreeks 1958 tot in de jaren '70 werd het laten maken van suikerzakjes een must voor ieder bedrijf. Eind 2000 werd de Club van Suikerzakjesverzamelaars in Nederland opgericht. De naam voor het verzamelen van suikerzakjes is glycophilie (Grieks: glukus = zoet).

Kijkdôoze en verzaamelplaetjies

“Goh ...” zee d'r pasgeleeje is een maaisie tege mijn, toe 'k vertelde dat 'r in onze jeugdjaere hêemel nog gêen tillevisie was, en dà me ok gêênêens een smartfoontje hadde. “Goh, verveelde jullie je aaije dan nie veschrikkelijk? Wat mosse jullie dan hêel d'n dag doen?”

'k Hè ze verteld over de grôote huishouwes mè veul meer kaainder in de stoepe en de straete. Dà me veul meer buite speulde en spellechies deeje zôôas tiksie-is-'m, wegkruipertie en hinkhokke. Datte me knikkertijd of tolletijd hadde of dà touwchie springe opêens weer in was, en dà 'k gek was op steltlôope.

'k Lôop t'r aamel aan te denke. Tja, wà deeje me dan as 't regende of op donkere winteraevende? Nou stao dikkels 's aeves de tillevisie aan of we zijn aan 't whats-appje of zôomor aan 't computere. Toen verzaamelde we van aalles. Wie had 'r toe gêen schrifte vol mè segaorebandjies, lucifermaareke of suikerzaksies? Weet jie nog van de plaetjies die je bij van aalles en nog wat kreeg, en van de kedoochies bij veul gespaorde punte. Bij de beschuite, de peperemunte, de segrettevloeichies en de koffie. Bij de zêëppoejer, rêpe seklaod en bij de rolle kaoksies. 'k Zie de seldaotjies van Kwattao, de bonnechies van Vâ Nelle en de Castellaopunte nog percies voor me. Deur aal die aanderande plaetjies wis ie van De Faam, Hooimeijer en Verkaode. Nou besef 'k inêens dà dat netuurlijk ok al je raainste reclaome was. Nou baole me aallemael wel is van de flitsende reclaomes op de tillevisie waer ze zô hard bij praote.

Toen genote we van een aevendjie sortere en écht knippe en plakke van aal die verzaomelde punte. Ongemaarekt leerde je veul over bevôôbeld stôômschepe, veugeltjies, kaareke en meules of vliegtuige. Wie genoot 'r nie van Piggelmee en Tureluur of van Arretje Nof en Pijpie Drop?

't Was een fêest as ie een stevige schoenedôôs te pakke kon krijge. In 't deksel wier naauwkeurig een rechthoek gemete en uitgesneeje en aan de binnekant beplakt met 'n ressie gekleurd vliegerpepier. Daer scheen dan 'n kleurtie licht deur, want in de smalle voorkant van de kijkdôôs knipte je 'n vierkant raompie waerdeur ie in dien dôôs kon kijke. Ure was ie bezig met de binnekant. Bôômpies, huisies, mensies en otoochies knipte je uit en plakte je vast met 'n dubbelgevouwe pepierechie. Zô grôôs as wat gong ie langs bij de buuvrouw, je tante of een kennis. Sommiges gonge gewoon de deure langs en zeeje dan: "Voor 'n cent mag ie i m'n kijkdôôs kijke." (Dat mog ik nooit doen và me moeder, dà vong ze mor bedele. Om diezellefde rede mog 'k ok nooit povere en dà vong 'k toch aareg! Zelig, hee!) Hadde ze dan vijf keer een cent gekrege, dan holde ze naer de kroijenier om een schuine drop of 'n paor tôôverballe te kôôpe. Nêënt, vervele deeje me ons nooit. Echt nie! Aaltijd was t'r wel và leuks te doen. Al ving 'k 't wel hêel aareg jammer dà me nou bekant nooit meer kaander buite zien speule.

Korsjonno